

Двадесета глава УРОК ПО ВЪЗДЪРЖАНОСТ

- Хайде, Емо, ела с нас! Защо се спря? – провикна се Райчо.

- Ще си ходя.

- Хайде, хайде, ще си ходиш! Тръгвай с нас.

- Емо, ела! – каза Елито. – У вас няма никого, какво ще правиш сам?

- Абе...

- Хайде де! Не се цепи от колектива! – пошегува се Иванчо.

- Ако считате това за колектив...

- Е-е! Компания е!

Марина тръгна със своите съученици. Това вбеси Емо. И той не знаеше защо. Какво искаше Марина, да го измъчва ли? Не беше ли й достатъчно, че му даде да разбере тази жестока истина!

Но все пак на Емо му беше радостно в душата, че Марина беше близо, до него.

- Емо, защо си така мрачен? Накара времето да се стъмни по-рано – закачи го Райчо.

- Нищо.

- Е-е! Как така нищо? Сякаш аз не виждам!

- Райчо! – закани му се Елито.

Емо погледна към Марина. Тя беше безгрижна!

Той се вбеси. Идеше му да зареже тази глупава компания и да си замине.

Но, все пак, се въздържа.

- Колко е часът? – попита той и Елито му каза:
 - Шест.
 - Точно?
 - Да.
 - Как пък все на точните часове те питам.
 - Ти си цял часовник.
 - Бре! И да не знам досега!
- Беше се стъмнило съвсем.
- Емо, може ли да се хвана за теб? – попита Марина.
 - Да, разбира се.
 - Много е тъмно.
 - Уличните лампи са изгорели.
 - Да.
- Емо я чувстваше до себе си. Побиха го тръпки.
- Двамата изостанаха назад.
- Емо, не биваше да ми казваш...
 - Може би си права.
 - Щом издържа до днес, трябваше да намериш сили да издържиш и до края.
 - Да, трябваше.
 - Нищо. Сега единственият лек е да забравиш всичко.
 - Ще се помъча.
 - Ти не си виновен. Знам. Гледаш, че всички са на двойки.
 - Не, неправилно си ме разбрала. Съвсем искрен бях.
- Дори очаквах, че отговорът ти ще бъде такъв, но за морално успокоение...
- Вярвам, че никак не се успокои.
 - Не, никак.
 - Значи, беше по-разумно да си мълчиш. Щяхме да бъдем по-добри приятели.
 - Така ли мислиш?

- Да.
- Нима това ще навреди нещо на другарството ни?
- Да, няма да бъде така естествено както преди.
- Да, права си.
- Нищо, ще се постараем да забравим този случай. И ти, и аз.

- Да, всъщност и да се обичахме взаимно, нищо нямаше да спечелим. Сега се разочаровах само аз, а в противния случай щеше да стане по-лошо. Щяхме взаимно да се разочароваме накрая.

- Защо? Аз по принцип не мисля така. Например, аз никога не бих се разочаровала от своя приятел.

- Така ли? Наистина ли го обичаш?

- Да.

- Може би е само увлечение?

- О!

- Кой знае!

- Обвиняваш ме! А ако те обичах теб, също ли щеше да бъде увлечение? А, и най-главното, твоята любов увлечение ли е?

- Не знам. Може би не. Ако беше увлечение, щях да бъда по-настойчив. Моята любов е осъзната. Дори почти се примирявам, че тя е несподелена.

- Това е в полза и на двама ни.

- Кой знае!

- Защо? Ти мислиш, че няма да се влюбиш в някое друго момиче след това ли? Охо! И то още по-силно. Зная ви вас!

- Може би си го изпитала това?

- Да.

- Значи имаш опит.

- Глупости! Аз съм чиста пред своята съвест.

- И аз също. И, може би, беше по-добре, че ти казах.
- Това е вече твоя работа.
- Да, но вече се чувствам по-голям. С много години.

До скоро бях глупав малчуган.

- И на мен ми правеше впечатление същото. Иначе отдавна, преди всичко, бих се влюбила в теб. Честна дума. Но всичко е свършено. Аз обичам друг.

- Да, и аз не искам да бъда причина за някои неприятности.

- Виждам, че си разумен.
- Трябва винаги да сме такива.
- Да, но не сте винаги.
- Кой знае!
- Емо! Хайде по-бързо! – извика отпред Елито.
- Идваме!

Скоро стигнаха.

- Хайде, влизайте. Не се събувайте.
- Само в селските къщи се събуват – не пропусна да се изкаже Райчо.

- О-о! Райчо, ти пък!
 - Хайде, с какво ще ни почерпиш?
 - Знам, че сте въздържатели.
 - Само Емо не пие.
 - Вие сега ще му правите компания.
- Всички се засмяха.